

Αἱ ἡμέραι παρέρχονται, ὁ κομψὸς πλαγγῶν (κουκλα) εἶναι ἡ κυριώτερά ἐνασχόλησίς σου, αἱ ἐνεργοὶ χεῖρες σου καταστολίζουσι φιλοκάλως τὸ παίγνιον τῶν διασκεδάσεών σου, τῷ δίδεις συμβουλὰς, ἃς σοὶ ἔδωσαν, τὸ ἀκροάζεσαι καὶ ἀπαντᾷς πάντοτε ἀντ' αὐτοῦ, ἡ σιγὴ του τῷ ἐπισύρουσιν ἐναλλάξ τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς ὁωπείας σου. τότε τὸ θέτεις ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων χειρῶν σου καὶ τῷ λέγεις: Ἄλλοτε μὴν ἀτακτῆσαι, ἄλλως ἢ μάννα σου δὲν θὰ σ' ἀγαπᾷ.

Ὁ χρόνος δρέψας τινὰ ἔτη σου, ὡς ὁ κηπουρὸς δρέπει τὰς παραφυάδας νεοφύτου δένδρου, ἀνέπτυξε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου σου, τὰς μορφὰς τοῦ σώματός σου, καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς καρδίας σου. Αὐξάνεις ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν ἀρετῶν τῆς μητρός σου, σπεύδεις νὰ τὴν συμβοηθῆτης εἰς τὴν οἰκιακὴν διοίκησιν, ἔγινες νουνεχῆς, φιλόφρων, ἀγαθοεργὸς πρὸς σε· ὁ δυστυχῆς ἐπαίτης εὐδέποτε ἀπεμακρύνθη τῆς οἰκίας σου, μὴ παραλαβὼν τὸν ἀσφαλιζόντα τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ὀβολόν· καὶ ὅταν προσεύχουσαι πρὸς τὸν Ὑψιστον, τὸν ἐπικαλεῖσαι νὰ μὴ παραιρεύσῃ ἡ δυστυχία εἰς τὸν κόσμον.

Μεῖνε εἰς τὴν ἀθωότητα τῆς νεότητος, φύλαττε ἀκριβῶς τὴν κοσμοῦσάν σε ταύτην σεμνότητα, ἐπειδὴ εἶναι τὸ ὠραιότερον τῶν θεληγῆτων σου. Ἡ μεμολυσμένη πνοὴ τῶν ἀνθρώπων θ' ἀμαυρώσῃ τὴν στυλπνὴν χροιάν σου· ἐντὸς ὀλίγου δὲν θὰ ἦσαι ἡ αὐτὴ ὡς ὁ μεταξοσκώληξ, θὰ περιβληθῆς νέον περικάλυμμα· ἡ ὀχληρὰ ἐθιμοταξία θὰ σε ἀναγκάσει νὰ ὑποκρύπτῃς τὰ αἰσθηματά σου, ἡ διάχυσις τῶν αἰσθημάτων ἦτις θέλγει τὰς εὐαισθητοὺς ψυχὰς θὰ θεωρηθῆ ὡς ἔγκλημα, καὶ θὰ νομισθῇ ὅτι διὰ ψυχρᾶς συμπεριφορᾶς θὰ διαφύγῃς τὴν παντοδυναμίαν τῆς φύσεως... ὦ! πόσον ἀπατάσαι! εὐδέποτε τὰ δικαιώματα ταύτης ἀπαλλοτριούνται· καὶ ἴσως ὅταν ὁ κόσμος θὰ σε δοξάζει διὰ τὴν παραδειγματικὴν διαγωγὴν σου, ἐὰν ἐξετάσῃς τὴν συνείδησίν σου, προσπαθοῦσα ν' ἀπολύσῃς τὴν μετ' αὐτῆς τελείαν εἰρήνην... ναί!.. ἴσως ἐρῶθριάσῃς· ἔνεκα τῆς ψευδοῦς ἀρετῆς σου... ἐπειδὴ εἰς βίον γυναικὸς ἐνυπάρχουν πάντοτε ἀπόκρυφα, ἅτινα οὐχὶ μόνον δὲν τολμᾷ νὰ κατοπιεῦσῃ, ἀλλὰ ἐπιθυμεῖ εἰ δυνατόν καὶ αὐτὴν τὴν ἀνάμνησίν των νὰ ἐξαλείψῃ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)
(ἀκλουθεῖ).

ΑΙΝΙΓΜΑ.

- Κ' εὖ τί εἶσαι πάλιν;
- Κ' ἐγὼ εἶ; τῶν φίλων σου.
- Εἶσαι λοιπὸν ἄνθρωπος;
- Εἶμαι δὲ ἄψυχον, ἀλλ' ὅταν θέλῃς, παρι-

στάνω καὶ ἄνθρωπον καὶ ζῶαν καὶ εἶτε εἶρον ἐν τῇ κτήσει.

— Τοιοῦτον λοιπὸν ἀφοῦ εἶσαι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἦσαι φίλος μου; εἶσαι τέρας διμύμιον!

— Ἐγὼ; ἰδὲ τὸν ἑαυ-όν σου καὶ θέλεις μ' εὔρει.

— Εἶς' ἐπάνω μου, εἰς τὸν κόλπον μου, εἰς τὰς χεῖράς μου; ποῦ;

— Εἰς οὐδὲν τούτων, ἀλλὰ δύναμαι νὰ σε περιλάβω ὀλόκληρον.

— Ὑπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ! . . .

Ἡ λύσις εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλάδιον.

Π. Η.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Συντέθεν μὲν ὑπὸ Σ. Δ. τοῦ Βυζαντιοῦ, καὶ πλουτισθὲν διαφόροις πίναξι νομισματολογικοῖς κτλ. κτλ., οἷς προσετέθη ἐπὶ τέλους Λεξικὸν ἐπιτομὸν τῶν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς συγγράμμασιν ἀπαρτωμένων κυρίων ὀνομάτων· ἐκδοθὲν δὲ στερεοτύπως ὑπὸ Ἀνδρέου Κορομηλά.

— 0 —

Τρεῖς χιλιάδες καὶ ἐπέκεινα λέξεων μωστὶ προστεθεισαι· ὅλαι σχεδὸν αἱ τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἢ διορθωθείσαι, ἢ ἀναπτυχθεῖσαι, ἢ διὰ καταλληλοτέρων καὶ πλειοτέρων παραδειγμάτων σαφηνοῦσαι· ἡ προσηκὴ τῶν πινακῶν, τῶν ὁποίων τὴν δημοσίευσιν δὲν μοι ἐπέτρεψαν εἰς τὴν πρώτῃν ἐκδοσιν ἀνεξαρτητοὶ ἀπὸ τῆς θελήσεώς μου περιστάσεις· Λεξικὸν τῶν κυρίων ὀνομάτων, πλουτισθὲν μὲ τριακόσιαι καὶ ἐπέκεινα ὀνόματα ἐκ τῆς νεωτάτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Pape· ἡ λαμπρότης ἐπὶ πᾶσι τοῦ τύπου καὶ τοῦ χαρτίου, καὶ ἡ περὶ τὴν ἑλλησιν τυπογραφικῶν σφαλμάτων καταβληθεῖσα μεγίστη προσπάθεια· ἰδοὺ τὰ πλεοικετήματα τῆς δευτέρας ταύτης ἐκδόσεως τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Κυρίου Σ. Δ. Βυζαντιοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπιπαντιῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἄχρι τοῦδε ἐκεδομένων ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν ἀνεγνώρισεν ἡ ἡ πρὸ δωδεκα ἐτῶν ὄλος ὁ φιλολογικὸς ἡμῶν Κόσμος.

Ἐλπίζω ἄρα ὅτι καὶ τοῦ Κοινοῦ ἢ περὶ αὐτοῦ ἀποδοχὴ θέλει εἶναι ἀνάλογος μὲ τοὺς τετραετείς κόπους, τοὺς ὁποίους, παρεκτός τῆς ὑπερόγκου δαπάνης, ἀπήνησεν ἡ ἐντέλεια, εἰς τὴν ἐπιλοπιυμένην νὰ τὸ φέρω δια τῆς στερεοτυπίας.

Ἀνδρέας Κορομηλάς.